

om under Folketingets behandling af den forhenværende regerings beslutningsforslag om Danmarks ratifikation den 3. og den 29. maj 2001.

Vi diskuterede bl.a. – og det er der også nogle, der har været inde på var meget vigtigt, ja, det var det – hvorvidt det var rigtigt at tage stilling til Danmarks ratifikation, før der var fundet en løsning på sagen i EU.

Den forhenværende miljøminister bekræftede, at blev Danmarks 21-pct.s-forpligtelse ikke målt i forhold til udledningen i 1990 korrigeret for elimporten, så var Danmark reduktionsforpligtelse 14 og ikke 21 pct. Jeg siger det, fordi jeg virkelig kan huske, hvem der spurgte.

Men den 29. oktober 2001 fremlagde Kommissionen så et forslag til EU's ratifikation af Kyotoprotokollen. Forslaget indebar, at byrdefordelingsaftalen fra juni 1998 blev gjort juridisk bindende uden hensyntagen til Danmarks ensidige erklæring.

Ved det efterfølgende miljøministerrådsmøde den 12. december 2001 understregede jeg meget klart, at Danmark, såfremt det korrigerede basisår ikke blev lagt til grund for Danmarks forpligtelse, ville insistere på at justere sit tal fra 21 pct. til 14 pct. i det juridiske grundlag for EU's ratifikation, for det var jo det, Folketinget havde givet sit samtykke til.

På baggrund af en lang diskussion mellem ministrene om det danske spørgsmål konkluderede formandskabet, at der var behov for at finde en teknisk løsning på det danske problem, men at genåbning af byrdefordelingen ikke var en mulighed. Denne konklusion blev støttet af Kommissionen.

Siden den 12. december sidste år og frem til EU's miljøministermøde den 4. marts i år har regeringen, jeg selv, mit ministerium og i høj grad embedsfolkene både i Bruxelles og herhjemme kæmpet en meget hård kamp for, at Danmarks position måtte blive tilgodeset i det juridiske grundlag for EU's ratifikation. Også Kommissionen og formandskabet har gjort et godt stykke arbejde for at hjælpe Danmark.

Men jeg vil sige det sådan med hensyn til det spørgsmål, der er rejst, at graden af imødekomenhed fra andre medlemsstater gennem hele processen, fra jeg overtog sagen, har været forsvindende lille. Mange lande kunne slet ikke nikke genkendende til Danmarks erklæring fra juni 1998 og den danske position om basisåret, heller ikke selv om jeg er blevet orienteret om, at

Danmark flere gange siden juni 1998 har forelagt sagen for EU.

Forud for rådsmødet den 4. marts i år forelagde jeg så, og efter normal procedure for vedtagelsen af EU-retsakter, regeringens holdning i EU-Udvalget til Rådets beslutning om EU's ratifikation for Folketingets Europaudvalg. Det var den 1. marts. Jeg oplyste Europaudvalget om, at der i EU-regi på trods af en hård dansk forhandlingslinje og en meget aktiv indsats fra Danmark og formandskabet og Kommissionen ikke var opbakning til, at den danske forhandlingsposition vedrørende korrektion af basisåret blev tilgodeset i det juridiske grundlag for EU's ratifikation.

Jeg oplyste også Europaudvalget om, at Danmark stod over for et meget vigtigt og grundlæggende valg: På den ene side kunne Danmark vælge at fastholde Folketingets og den tidligere regerings linje fra maj 2001 vedrørende korrektion af basisåret, hvormed Danmark den 4. marts 2002 ville have været det eneste land i EU, som stemte imod EU's ratifikation af Kyotoprotokollen med de betydelige konsekvenser, det ville få for Kyotoprotokollens ikrafttræden og for Danmark.

På den anden side oplyste jeg Folketingets Europaudvalg om, at Danmark ved at støtte forslaget om EU's ratifikation juridisk ville påtage sig en forpligtelse i forhold til det ukorrigerede basisår, og at det ville betyde økonomiske merudgifter i milliardklassen set i forhold til, hvis Danmark skulle have reduceret på baggrund af et korrigeret basisår. Vi taler sandsynligvis om meromkostninger i størrelsesordenen 1,25-2,5 mia. kr. over de 5 år fra 2008 til 2012.

På den baggrund gav Folketingets Europaudvalg sin støtte til regeringens forhandlingsoplæg om, at Danmark kunne medvirke til EU's ratifikation af Kyotoprotokollen.

Resultatet af EU-forhandlingerne 4. marts 2002 er nøje beskrevet og vedlagt bemærkningerne til det fremsendte forslag om Danmarks ratifikation af Kyotoprotokollen.

Som det fremgår heraf, lykkedes det for første gang at opnå en formulering i en fælles politisk erklæring fra alle medlemsstater og Kommissionen, som tilkendegiver, at der senest 2006 skal tages hensyn til Danmarks antagelser vedrørende emissioner i basisåret i forbindelse med fastlæggelsen af den mængde drivhusgasser målt i ton, som medlemsstaterne må udlede i 2008-2012.